

TANÍTÁSOK A BÉKE ÉS SZERETET ORSZÁGÁBÓL

11.

ISTEN IRGALMASSÁGÁNAK, A HITNEK ÉS A RÓZSAFÜZÉR TITKÁNAK ÖSSZEFÜGGÉSE ÉLETÜNKSEL

Az Isteni Irgalmasság Országos Konferenciájának megünnepléséről jöttünk hazafelé Egerből öten, egy kocsinyi ember. Köreinkben szokás, hogy egy hosszabb úton helyet kapjon a rózsafüzér-ima, és egy kis emberi beszélgetés is. **Ima közben jött a gondolat Isten Irgalmasságának, a rózsafüzér-imának, és életünk aktuális eseményeinek összefüggéséről.**

Összefüggést mondtam, mert **Isten nem egymástól különálló módon teremtette a világot és annak megnyilvánulásait. A Teremtő Elképzelésében mindennek helye és értelme van,** a dolgok összefüggésben vannak egymással, még ha mi emberek nem is tudjuk azt mindig felfedezni.

A MAGVETŐ története jutott eszembe a Szentírásból, amikor **az Örvendetes Rózsafüzért** imádkoztuk, s az, hogy mindez hogyan illeszthető össze **Isten Irgalmával és a mi mindennapi életünkkel.**

Az Evangélium a HIT-ről szolt: „*Ne légy hitetlen, hanem hívő!*” – mondta az Úr Jézus Tamás apostolnak. **Hívő, vagyis HITTEL ÉLŐ, hogy Isten Irgalmassága, az „elvetett mag” érvényre juthasson bennünk.**

Ilyen ünnepélyes alkalmakkor különösen erős a Szentlélek működése. *Ilyenkor újra és újra elindul a Magvető, és a szokásosnál is bővebben hullajtja Kegyelmi Ajándékait, csak találjon nyitott szíveket, melyek „jó talajt” képeznek.*

„Amikor valaki meghallgatja Isten Országának Igéit, de meg nem szívleli, eljön a gonosz, és elragadja, amit a szívébe vetettek. Ez az, akinél a mag az útfélre esett.

A köves talajra hullott mag az, aki meghallgatja az Igét, de nem ver benne gyökeret, csak ideig-óráig tart. Mikor az Ige miatt baj és üldözés támad, csakhamar eltántorodik.

A tövises közé hullott pedig az, aki meghallja az Igét, de a világi gondok és a csalóka gazdagság elfojtja az Igét, és meddő marad.

Végül, a jó földbe hullott mag az, aki az Igét meghallgatja, megszívleli, és termést is hoz: egyik százszorosát, másik hatvanszorosat, némelyik meg harmincszorosat.” (Mt.13 / 19-23.)

A Magvető és az elvetett mag történetét többfajta módon is vizsgálhatjuk Isten Irgalmával és a hitünkkel kapcsolatban. Pl.:

- Mit kezdünk a szüleinktől kapott tulajdonságokkal, vagy hogyan használjuk fel/dolgozzuk meg önmagunkban azokat? Hogyan javítjuk ki azt, ami helytelen az életünkben? Miként segít egy ilyen alkalom, mint amilyen az Irgalmasság Konferenciája is volt?

- Hogyan fogadjuk „Isten Ajándékát”, a gyermeket, és mit adunk át gyermekeinknek, milyen mintát: hogyan neveljük, és mire tanítjuk őket úgy általában, és min változtatunk egy tanulságos, kegyelmi esemény után?

- Mit kezdünk felnőttként talentumainkkal – az újból és újból, mintegy „utóvetésként” elvetett magvakkal – s főleg mit teszünk velük egy-egy ilyen alkalom után?

I. / 1. - Az Égi Magvető folyamatosan „veti a magot”, tanítja az Igét, adja életünkbe a lehetőséget.

De aki el sem megy, pontosabban nem is keresi a lehetőségeket, hogy „jó földdé” váljon, aki kevéssé gondol a lelkével, és a világ dolgai jobban lefoglalják, az ezzel a tétével, szabad akaratú döntésével visszautasítja azt, hogy földi élete az Isteni Birodalom felé törekedjék. Ő az, aki nem hiszi, hogy Istennel az élet jobbá, tisztábbá is válhatna annál, mint amiben éppen él. - Az ő „Igaz Vetőmagja” bizony útszélre esett.

I. / 2. - Az emberi sokféleségben ott vannak azok is, akiknek a szíve nem képes kinyílni, bocsánatot kérni vagy megbocsátani, és az előzőeknél kicsivel több bennük a szeretet, a lelkiismeret is érzékenyebben figyeltet az ilyen alkalmakra és lehetőségekre. Mégis, sokak szíve megkövesedik, és szeretet helyett közömbösség, vagy akár gyűlölet is kialakulhat bennük, mert „valakinek” vagy valaminek ki kell töltenie a megüresedett helyeket, ahonnan a szeretet ilyen-olyan oknál fogva kihalt.

I. / 3. - Továbbá megtalálhatók azok is, akik meghallják az Igét, de jobban el vannak köteleződve a Császárnak, mint Istennek, így túl sok és „nagyon fontos” világi gondjuk és lekötöttségük van ahhoz, hogy egy kicsit Istenre, és Istennel való kapcsolatukra, saját lelkükre is fordítsanak időt.

Ez utóbbiaknak sokszor komoly vágya és igénye van Jézus után, és az életükben komoly harcot jelent a „kihez is tartozás” kérdése. *Ezt a harcot azonban a legkülönbözőbb eseteiben, és akár naponta kell*

megvívni az előbbre jutáshoz. Vannak alkalmak, hogy ki is fárad ebben a lélek, különösen, ha sikertelennek, vagy egyedül érzi magát.

I. / 4. - A Szűzanya viszont a legtisztább „föld” volt, Aki azonnal tudott dönteni: IGEN, Ő „Jó Föld” akar lenni! Mária végtelen alázattal és önátadással döntött, bár a Templom szüzei között nevelkedve nem volt tudatlan, ismerte a próféciaakat, és tisztában volt vele, hogy a Megváltó Édesanyjának lenni milyen nehéz életet jelent. Isten, ha sokat ad, sokat is kér számon. És Ő mégis vállalta ezt az életet!

Hogy ne legyünk ítélkezők sem önmagunkkal, sem másokkal szemben, tegyük gyorsan hozzá, hogy ehhez azért Szent Annának igazi édesanyjának, és Szent Joachimnak valódi apának kellett lennie, akik a gyermek Máriát nagy szeretettel, és a kornak megfelelő, Isten felé fordulással nevelték!

Mai korunk embere nem egészen így van, sőt, általában nem így nevelkedik, de Isten, a mi Teremtő Atyánk minden lélek sorsával tisztában van, s ügyeli azt.

I. Az Örvendetes Rózsafüzér első titka: „Akit Te Szent Szűz, a Szentlélektől fogantál.”

A fentiekben elmondottakból két gondolat következik:

Az egyik, hogy akarjunk olyan szülőkké/nevelőkké válni, mint Szent Anna és Joachim voltak, akiknek szeme előtt Isten Szeretete lebegett, és akik a Parancsolatokat szeretetből tartották meg, és nem azért, mert „parancs” volt.

A másik, hogy akarjunk „jó földdé” válni, mint Mária, tudjunk IGENT mondani Isten Akaratára akár a gyermekneveléssel kapcsolatosan, akár pedig minden velünk kapcsolatos Tervére! És itt most magunkról, sorsunkról, életünk minden mozzanatáról, minden „emberi teremtsünkéről” szó van!

Amikor egy ilyen alkalomról az ember hazafelé megy, ezerféle gondolata, elhatározása van, amelyek „jó magként” alkalmasak arra, hogy az ott kapott Kegyelem által jó termést hozzanak, de a „termőföldről” nekünk kell gondoskodnunk!

II. A második titok: „Akit Te Szent Szűz, Erzsébetet látogatván Magadban hordoztál.”

Ennél a pontnál az Isteni Mag már elvetetett. Kérdés, hogy milyen földbe hullott, milyen termés indul meg belőle? Megdolgozott-e a lélek, vagy csak az első lelkesedés tüze mondatta ki vele az „igent”? Törekszik-e folyamatosan jobbra válni, vagy a „sorsnak” kell őt megnevelnie?

A Magvető folyamatosan és türelmesen újra és újra vet, és reméli, hogy gondoskodása által az útfélre esett magot termőbb talajra fújja a szél, és hogy a sziklák közé esett maghoz is hord egy kis földet a víz vagy az eső, hogy megtelepedjen, és a kövek között is képes lesz, le tudja eresztetni gyökerét, mint ahogy a vadvirágok teszik ezt. Reméli azt is, hogy egyszer csak a tövisek között élő mag is lesz olyan erős, hogy kemény próbái között erősebbé válik, mint amilyen az őt körülvevő szűrés szeretetlensége, és akkor győzni fog. De ügyel a Magvető arra a kis „mustármagra” is, amely magában hordva az ÉLET Csodáját, kicsisége minden erejét összeszedve igyekszik a jó földben jó gyümölcsöt hozó növénné fejlődni.

Ennek a tizednek a Titka tehát arról a magról szól, amely már megfogant, elindult az életnek. Arról a kritikus 9 hónapról, amikor egy édesanya átélheti az „egységet”, az együtt-lévőséget, mely szeretettel átalakíthatja, formálhatja, önzetlenségre tanítja. – Vajon milyen szív, milyen család fogadta be őt, az induló életet? Hogyan várja apa és anya együtt?

A legtöbb emberi sérülés itt kezdődik, innét indul.

- Olyan lesz a sorsa, mint aki felesleges, aki útban van, olyan, aki „az útfélre” esett? Várják őt, vagy megszületni sem hagyják? Már anyja méhéből kiragadja egy gonosz akarat? Esetleg a feleslegesség érzésével indul az élete? Létbizonytalanságban, és már az anyaméhben megtapasztalja a szeretet hiányát? –

- Vajon milyen a kezdet, és milyen az első, nyomorhagyó fogadtatás?

- Vagy várják szeretettel, odafigyelő, belső beszélgetésekkel, örömmel, Isten Áldásaként fogadják? Szeretet veszi-e körül a világra készült, léte elindulásának első pillanatától kezdve, mint az Máriával és a kicsi Jézussal történt?

- És ami egy kisgyermekkel megtörténhet, az történhet meg a mi „Belső Gyermekünkkel” is!

- És Ugyanaz történhet meg a Úr által „belénk vetett”, életünkre vonatkozó Isteni Tervvel is!

Hogyan fogadjuk, mit kezdünk vele?

Visszatérve az Isteni Irgalmasság ünnepére és a mai napokra: Növekedett-e „a hit magja” mibennünk, kialakult-e az érzés, hogy igen, Isten itt van, közel van, és minden rossz, amire rádöbbenek, az Ő Irgalma által megváltoztatható?

Szeretet veszi-e körül a bennünk növekvő Isteni Tervet, formálódik-e a bennünk növekedő Belső Gyermek? Hagyjuk-e a szívünkben növekedni a kicsi Jézust?

Ó, vajon milyen szívbe és hány komolyan felkészült szívbe hullottak Isten Irgalmas Szeretetének Magjai az Úr Jézus legnagyobb Ajándéka, a Szent Szív megnyílása idején, az Isteni Irgalmasság Ünnepeén?
El tudtak-e indítani a világban valamit is Isten Legirgalmasabb Gondolatai? S vajon hányan voltak e Legdrágább Gondolatokra fogékonyak?
Igen, itt talán fontos lehet az elhatározás, hogy „legalább egyetlen gondolatot, amit ott fontosnak találtam, kinevelek magamban!”

III. A harmadik titok: „Akit Te Szent Szűz a világra szültél.”

Hogyan indul az Isteni Ajándék élete? Hogyan indul gyermekként, Belső Gyermekként, hogyan alakul Kegyelmi Feladatként az Isteni Ajándék” élete?

- Felelőtlenséggel vagy felelősségvállalással? – Örömtelenül vagy lelkes örömmel? – Szeretetlenül vagy szeretettel? Istennel vagy Isten nélkül? – Megkeményedett szívvel vagy elfogadással? – *Milyen „kertészek” vagyunk mindhárom területen, lesz-e értékes gyümölcs belőle? Stb.*

- A Szűzanya mintája mindhárom területen érvényesíthető: megbocsátás a hozzátartozók, az ősök, a rokonok felé. Öröm, odafigyelő anyai szeretet, simogatások, bizalom, jóra való biztatás, az első „sikereknek” való együtt örülés, és helyes szülői minta a kisgyermek és a Belső Gyermek felé. És végül fogadjuk-e örömmel, és főleg megfelelő minőséggel a hatalmas Isteni Terv nekünk juttatott részét, életfeladatunkat?

- Mi lesz a „földi vándor” úti tarisznyájában?

- Egy idő eltelte után, ha visszanézünk, megállapíthatjuk – ha tetszik, ha nem –, hogy *mi milyen „talaj” voltunk az Isteni Szeretetmagnak? Lett egyáltalán „termése” a jeles, ünnepélyes alkalomnak, amely egy adott pillanatban megérintette a szívünket?* Növekedett-e a hitünk? Ha most Isten elszólítana, milyen gyümölcsös tálat vinnék Elé? Vagy mindent elsodort egy vihar?

Ó, Jézus! Szereteted Végtelen Irgalmáért mit adunk Neked ebben a világban?
Mi van a mi gyümölcsös kosarunkba odakészítve a Te ünnepi asztalodra?

IV. A negyedik titok: „Akit Te Szent szűz a Templomban bemutatnál.”

- A földi életre jutó kis „mag”, vagy a napvilágra került Isteni Gondolat kivel, mivel találkozik először általunk? *Milyen példát, milyen mintát adunk az utánunk következő generációnak mindhárom esetben?*

- Fel tudjuk-e ajánlani Istennek, hogy Ő igazgassa gyermekünk/szívünk-lelkünk/megdolgozott eredményünk sorsát, vagy mi akarunk rendelkezni ezen életterületek felett?

- Ha megszületik egy szép eredmény, és fáradozásunk gyümölcsöt hoz: *Tudunk-e örülni, tudunk-e köszönetet mondani? Képesek vagyunk-e hálásak lenni?*

- Tudunk-e olyan szépen, csendesen, belső örömmel *engedelmeskedni*, mint ahogy a Szűzanya tette, *betartva a Törvényt, és Isten Házába vitte, Istennek ajánlotta az Ő Egyetlenjét?*

- Ó, tudunk-e ennyire alázatosan és hálás szívvel engedelmeskedni Istennek?

- *Neki hagyjuk-e – bármely munkánk „termése” után – a dicsőséget, vagy magunknak akarjuk azt?*

- Fel tudjuk-e ajánlani, a „termés” további sorsát azzal, hogy *„Uram, legyen meg a Te Akaratod!”*, vagy mi akarunk rendelkezni felette?

Ó, Uram! Tégy csodát a szívünkben! Áldd meg az ember munkáját a Te dicsőségedre, és sokszorozd meg azt az egész emberiség hasznára!

Nekünk pedig, akiket arra méltattál, hogy szebbé tedd általunk a világot, nekünk Urunk engedd meg, hogy megérinthessük Szent Sebed, mint ahogy ezt Tamásnak is megengedted, hogy hitünk növekedjék. És azután engedd meg, hogy Szentséges Szívedre hajthassuk a fejünket, mint ahogy azt Jó Anyád is megtehetette, amikor a földön éltél... Növekd bennünk Áldott Urunk a Hitet, és a Szeretetet...

V. Ötödik titok: „Akit Te Szent Szűz a Templomban megtaláltál.”

V. Azokból a Magvakból, melyeket elfújta a szél, amelyeket a szeretetlenség megtapasztalására kényszerítenek, vagy amelyek a „lelki tövisék” közé hullottak, azokkal mi lesz?

Ó, Jézus, mi lesz e kicsi angyallényekkel?

Uram, Irgalmas Istenem, akik mindezt meglátják, adj azoknak erős Hitet, növekvő Reményt, nagyobb és még több Szeretetet a Tiédből, és adj hatalmas tetterőt is, hogy az „Igaz Magok” minden sanyarúság ellenére is felnövekedhessenek, és Örömdre fejlődjenek!

Irgalmas Szeretetteddel válogasd át az összes „magot”, hogy csak a hibátlan, szép, érett termés kerülhessen az Asztalra, az Oltárra.

Ez a kérdés, az V. Titok olyan, mintha visszavezetne az első kérdéshez, és előlről kezdődne az Istenkeresés. Ez a tized rávezet a következő, a „Világosság” Rózsafüzér 5 tizedére, de egy „szinttel magasabban”, mint az előző, mert az első, az „Örvendtes Rózsafüzér” 5 tizedének tapasztalatai, tanításai által bölcsébbé válva történik minden.

Ezen a ponton összeér az értelmes gyermek, a nevelést biztosító szülő, és a felnőtt ember addig elért élettapasztalata.

Itt már arról az emberről van szó, akinek ilyen-olyan szeretet-tapasztalata született Istenről, Itt most az a kérdés, hogy keresi-e az ember, akarja-e megtalálni Istent? Vagy, ha már Rátalált, akarja-e jobban megismerni? Akar-e Vele együttműködni? Van-e akkora hit, elhatározás, akarat valakiben, hogy az Új, a még magasabbra juttató „körön” elinduljon?

Itt már született eredmény, termett „gyümölcs” is, de akar-e az illető szebb, jobb minőségű, és több gyümölcsöt letenni Isten Asztalára?

Vagy más vonatkozásban: Megtaláljuk-e Istent a „templomban”? Akár az épített ünnepélyes templomban, vagy egy egyszerű kis kápolnában, vagy akár a Természet hatalmas Templomában?

De legfőképpen: Megtaláljuk-e Őt önmagunkban, szívünk mélyén, „saját templomunkban”, amelyben ott a „belső szoba”, az egyedi, és titkosan Neki fenntartott hely? Megtaláljuk-e az Igaz Tanítót a szívünkben, Aki onnan, a szeretett, csendes rejtekéből tanít?

Isten, az Ő Irgalmas szeretetében az ember felé is teljességre törekszik, teljességre tanítja, és a kör az kört „ír le” a rózsafüzér által is. (Szimbólumként: a síkban a kör a teljesség szimbóluma.)

Egyszer valahol hallottam, hogy az öt tizedes rózsafüzér öt tizedének mindegyike egy érzékszervünket „fedi le”. Vagyis úgy segíti az embert, hogy az öt érzékszerv által elkövetett bűnök kisebbitését, kevesebbé tételét, végül megszüntetését mozdítja elő. Ez által nyújt segítséget az ember tisztításához, előre jutásához, fejlődéséhez.

Ha a fenti pontokat komolyan átnézzük (és kibővítjük!), akár egy alapos lelkiismeretvizsgálat is

kikerekedhet belőle, amely ha még jobban kifejtjük, egy életszakasz átvizsgálásához is segítséget nyújthat. Az önvizsgálatnak ezek a kérdései – szintén a Tízparancsolaton alapulnak, mégis – az átlagos gondolkozásnál a lélek sokkal mélyebb rétegeit érintik.

Magában a klasszikus, vagy hagyományos rózsafüzérben a teljes Szentháromság megszólítottá válik az ember Istenhez fordulásában, miközben a Szűzanya, mint az Angyalok Királynője, hatalmas segítséget nyújt Isten Fényangyalain keresztül a Teremtőhöz való közelítésben.

Ezért is minden bajunkban „fegyver” a Rózsafüzér. Miközben véd a gonosz szellemi akaratoktól, leesdi az Égi Anya vezetésével az ember számára az Istennel való kapcsolat Kegyelmét.

Isten Irgalmas Elgondolása folytán a rózsafüzér-imákban a teljes Mennyei Udvar jelen lehet, ha az ember nem csak ajakkal mormolva, ujjaival morzsolgat, hanem szívből imádkozik.

Valahol itt rejlik az ima, és a csodák közötti egyik összefüggés is.

Isten Irgalmas Szíve a mély ima hatására megnyílik, a lélek összekapcsolódik Istenével, és beteljesedik Jézus mondása: „Ó, mennyire szeretem azokat a lelkeket, akik tökéletesen bíznak Bennem, mindent megteszek nekik.” (Szent Fausztina, N. 294.)